

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Szabó István Tamás Ügyvédi Iroda (**cím,** ügyintéző: dr. Szabó István Tamás ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Moldován és Társai Ügyvédi Iroda (**cím,** ügyintéző: dr. Moldován András ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (**I. rendű alperes címe**) I. rendű, a dr. II.rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű alperesek ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2017. június 9. napján meghozott 11.P.21.520/2016/15. számú ítélete ellen az I-II. rendű alperesek részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti. Fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 29.137 (Huszonkilencezer-százharminchét) forint perköltséget, egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 6.350 (Hatezer-háromszázötven) forint másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására 15.000 (Tizenötezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 14.605 (Tizennégyezer-hatszázöt) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

I.G. jogosult fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet nyújtott be a jelen per felperese, mint kötelezett ellen 350.000 forint és járulékai megtérítésére. A jogosult a kérelemben a kötelezett székhelyeként **b.-i V.** utca 43. címet jelölte meg. A fizetési meghagyásos eljárás a II. rendű alperes közjegyző előtt .../2013. szám alatt indult meg. A II. rendű alperes a 2. sorszámú végzésével a jogosultat hiánypótlásra hívta fel azzal, hogy jelentse be a kötelezett törvényes képviselőjének nevét és címét, valamint a kötelezett cégjegyzékszámát. A jogosult a felhívásra a kötelezett törvényes képviselőjeként **K.B.-t** jelölte meg, akinek címe **d.-i V.** utca 8. A II. rendű alperes a fizetési meghagyást a közölt adatokkal kibocsátotta a képviselőnek **b.-i V.** utca 43. szám alatti címre, ahonnan a küldemény a postai visszajelzés szerint kétszeri kézbesítés megkísérlését követően „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. Ezután a II. rendű

alperes 5. sorszám alatt értesítette a kötelezettet a kézbesítési vélelem beálltáról, majd 6. sorszám alatt megállapította, hogy a fizetési meghagyás 2013. április 30. napjával jogerőre emelkedett. A jogosult a jogerős fizetési meghagyás alapján végrehajtás elrendelése iránti kérelmet nyújtott be. A II. rendű alperes a 2014. február 24-én meghozott végzésével a jogosultat hiánypótlásra hívta fel, mely szerint pontosítsa kérelmén az adós, valamint az adós képviselőjének székhelyét/lakcímét, tekintettel arra, hogy a **K.** Szolgálat által vezetett nyilvántartás adatközlése alapján az adós székhelye, valamint a képviselő lakcíme nem a kérelemben feltüntetett cím. Tájékoztatta a jogosultat, hogy ha a felhívásnak nem tesz eleget vagy a kérelmet ismételten hiányosan nyújtja be, a kérelmet eltérően bocsátja ki. A jogosult a felhívást 2014. március 3-án átvette, melyre nyilatkozatot azonban nem tett.

Időközben a II. rendű alperes a fizetési meghagyásos eljárásban a 2014. április 19. napján kelt 7. sorszámú végzésével hivatalból megállapította, hogy a kötelezett részére a fizetési meghagyás kézbesítése szabályszerűtlen volt és a 6. sorszám alatti a fizetési meghagyást jogerősítő záradékot hatályon kívül helyezte azzal, hogy a fizetési meghagyás kibocsátását a kötelezett idézési címére megismétli. 8. sorszám alatt a II. rendű alperes az informatikai rendszerben felrögzítette a fizetési meghagyást akként, hogy a kötelezett címe felperes címe, míg a törvényes képviselő címe: **d.-i F.** utca 7. A végzést és a fizetési meghagyást - az informatikai rendszer működése okán - az online felületen rögzítette, ahonnan törölni azt nem lehetett, azonban a 9., 10. és 11. sorszámok alatt rögzítésre kerültek hivatalos feljegyzések a postázás visszavonásáról, mellyel a II. rendű alperes célja a kézbesítés mellőzésével az iratok annullálása volt.

A végrehajtási eljárásban a II. rendű alperes a 6. sorszámú 2014. augusztus 22. napján kelt végzésével a végrehajtási lapot a kérelemtől eltérően rendelte kiállítani, a 7. sorszám alatt felrögzített végrehajtási lapon a kötelezett és törvényes képviselője címeként a fizetési meghagyásos eljárásban 8. sorszám alatt felrögzített adatokat tüntette fel. A végrehajtást foganatosító **Sz.** Végrehajtó Iroda a végrehajtási eljárásban kibocsátott beszédési megbízása alapján a kötelezett bankszámláját vezető bank 458.859 forintot utalt a végrehajtó letéti számlájára 2014. szeptember 24-én. A végrehajtó a végrehajtást kérő jogosult részére 2014. október 10-én 418.599 forintot utalt át.

A jelen per felperese 2014. szeptember 23-án nyújtott be a II. rendű alperesnél egy beadványt, ami tartalmilag ellentmondás és a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem volt. A fizetési meghagyásos eljárásban a II. rendű alperes 2014. október 12. napján a 14. sorszámú végzésével a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelemnek helyt adott és megállapította, hogy a 4. sorszám alatt kibocsátott fizetési meghagyást jogerősítő záradék a Pp. 99/A. § (8) bekezdése alapján hatálytalan, egyben megállapította, hogy a kötelezett képviselője által benyújtott ellentmondás határidőben érkezett. 15. sorszám alatt felrögzítette a kötelezett ellentmondását, majd 16. sorszám alatt a perré alakulást megállapító határozatot, ami 2014. november 4. napján került kézbesítésre a jogosultnak. A végrehajtási eljárásban a II. rendű alperes ugyanezen dátummal meghozott 9. sorszámú végzésével a 7. sorszám alatt 2014. augusztus 22. napján kiállított végrehajtási lapot visszavonta.

A fizetési meghagyás aktanyomata 2014. december 31-én érkezett a **B.** Bírósághoz és .../2014. szám alatt került lajstromozásra. A jogosult a perré alakulást megállapító határozatban foglalt felhívásnak nem tett eleget, ezért a bíróság a 2015. január 9. napján meghozott 2. sorszámu végzésével a pert megszüntette.

A felperes módosított keresetében az alpereseket egyetemlegesen 458.859 forint és annak 2015. április 14. napjától járó törvényes mértékű kamata megfizetésére kérte kötelezni. Követelése jogalapjaként a Ptk. 6:548. §-át és a 6:549. § (2) bekezdését jelölte meg. Keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy a fizetési meghagyásos eljárásról csak akkor szerzett tudomást, amikor a végrehajtó a végrehajtási eljárásban számlájáról a 458.859 forintot inkasszálta. Ezután a fizetési meghagyással szemben ellentmondással élt, továbbá a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmet is előterjesztette. Az utóbbi tekintetében utalt arra, hogy a fizetési meghagyás kézbesítési helyeként megjelölt **b.-i V. utca 43. szám** alatti cím téves volt, mert a felperes székhelye korábban megváltozott, 2012. július 13-tól székhelye **b.-i V. utca 8.** Álláspontja szerint a fizetési meghagyásos eljárásban a közjegyző elmulasztotta a kötelezett címének ellenőrzését. Utóbb a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelemnek helyt adott és megállapította, hogy a kibocsátott fizetési meghagyás jogerősítő záradéka hatálytalan, erre tekintettel a végrehajtási lapot visszavonta, erről azonban nem tájékoztatta haladéktalanul az eljáró végrehajtót. Ezért a végrehajtó a végrehajtási cselekményeket foganatosította és inkasszálta a követelt összeget. Mindezekre tekintettel az alperesi mulasztás folytán a felperesnek 459.859 forint kára keletkezett, ezért a bíróság kötelezze az alpereseket annak megtérítésére.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes álláspontja szerint a felperesnek vele szemben kereshetőségi joga nincs. Az I. rendű alperes a Kjtv. 31/A. § (2) bekezdése szerint alapított jogi személy, azonban a Kjtv. a közjegyzők tekintetében speciális felelősségi alakzatot állít fel, ezért a közjegyzői tevékenység körében okozott kárért minden esetben maga a közjegyző, mint természetes személy felel, függetlenül attól, hogy egyénileg vagy közjegyzői iroda keretében folytatja-e a tevékenységet. Ugyanezen jogi helyzet áll fenn abban az esetben is, ha a kártérítési igény a közjegyzői iroda által alkalmazott közjegyzőhelyettes eljárásával összefüggésben merült fel (Ktv. 10. § (1) bekezdése, 29. § (2) és (3) bekezdése).

Mindezek mellett - a II. rendű alperes a perbevonását követő, I. rendű alperes védekezéséhez csatlakozó nyilatkozata szerint - az alperesek az I. rendű alperessel szembeni kereshetőségi jog hiányában elsődlegesen vitatták egyetemleges felelősségüket. Emellett érdemi védekezésük szerint részükről olyan kirívóan súlyos jogellenes magatartás nem valósult meg, mellyel ok-okozati összefüggésben a felperest vagyoni kár érte. Keresetében a felperes két magatartást is sérelmez, azt azonban nem jelölte meg, hogy pontosan mely cselekménnyel okozati összefüggésben keletkezett kára. A kötelezett jogosult által megjelölt székhelye ellenőrzésével kapcsolatban az alperesek utaltak a 2009. évi L. törvény

(továbbiakban: Fmhtv.) 21. § (3) bekezdésére, mely szerint a kérelemben szereplő adatok helyességéért a kérelmező felel, továbbá az Fmhtv. 26. § (5) bekezdése alapján a fizetési meghagyást a kérelemtől eltérően nem lehet kibocsátani. A felperes sérelmezte a végrehajtás felfüggesztésének elmulasztását is, ami azonnali kötelezettség, mellyel összefüggésben az alperesek hivatkoztak a Pp. 99/B. § (2) bekezdésére, mely szerint a kézbesítési vélelem megdöntésére irányuló kérelmet 30 napon belül kell elbírálni, erről a közjegyző 2014. október 12. napján a jogszabály által előírt határidő betartásával rendelkezett, ami az ellentmondás értékelésének előfeltétele. Az eljáró közjegyzőhelyettes az eljárás perré alakulása mellett döntött, a végrehajtás felfüggesztése a Vht. 49. §-a és az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése alapján csupán lehetőség, de nem kötelezettség. Az egységes bírói gyakorlat alapján a felróhatóság körébe eső kirívóan téves jogalkalmazási tevékenység hiányában a kárfelelősség nem állapítható meg. Mindezek mellett utaltak az alperesek a Ptk. 6:549. § (2) bekezdésében foglaltakra is, mely szerint a kártérítési keresetnek előfeltétele a rendes jogorvoslat kimerítése. A felperesnek lehetősége lett volna a 9. sorszámú végzéssel szemben fellebbezéssel élni, ha annak megváltoztatását kívánja, arra hivatkozással, hogy a közjegyzőhelyettes a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelméről nem döntött. A felperes a végzést 2014. október 20-án átvette, jogorvoslattal azonban nem élt. A 15 napos határidő leteltét követően 2014. november 13. napján adta postára a keresethez csatolt levelet, ami nem tartalmazott sem fellebbezési, sem kiegészítés iránti határozott kérelmet. A végzés jogerőre emelkedését követően lehetősége lett volna a Pp. 366. §-a szerinti végrehajtás megszüntetési, illetve korlátozási pert indítania a végrehajtást kérővel szemben, ilyen eljárás megindítását azonban nem igazolta. Mindezek mellett, amennyiben a felperesnek a téves idézési címet tartalmazó kérelem alapján kibocsátott fizetési meghagyás miatt kára keletkezett, az nem a meghagyás kibocsátásával, hanem az alaptalanul és rosszhiszeműen benyújtott fizetési meghagyás iránti kérelemmel okozati összefüggésben következett be.

Utóbb védekezésüket kiegészítve az alperesek arra hivatkoztak, hogy a felperes követelése időelőtti, mert a felperes követelését **I.G.** jogosulttal szemben nem kísérelte meg érvényesíteni. Erre tekintettel az alperesek a Pp. 130. § (1) bekezdésének f) pontjára figyelemmel a Pp. 157. § a) pontja alapján a per megszüntetését kérték.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 458.859 forintot, ennek 2015. április 14. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatát és 56.776 forint perköltséget. A keresetet az I. rendű alperessel szemben elutasította.

Az ítélet indokolása szerint a kereset részben alapos. A felperes követelését az eljáró közjegyző közhatalom gyakorlásával okozott kára megtérítésére alapította. A követelés alapjául szolgáló fizetési meghagyásos és végrehajtási eljárás a 2013. évi V. törvény hatálybalépése előtt indult meg, azonban az új Ptké. 54. §-a értelmében vizsgálendő volt, hogy ha volt károkozó magatartás, az mikor valósult meg. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által hivatkozott kirívó jogalkalmazási hiba azzal az eljárási cselekménnyel következett be, hogy a közjegyző a végrehajtást elrendelte, ami 2014. augusztus 22. napján történt. Ezért a jelen perben alkalmazandó anyagi jogi szabály a 2013.

évi V. törvény (Ptk.). Ennek 6:548. § (1) bekezdése értelmében közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával vagy annak elmulasztásával okozták és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban nem volt elhárítható. Ebből következően a kártérítési kereset előfeltétele a rendes jogorvoslat kimerítése. A felperes miután a végrehajtás elrendeléséről értesült, a rendes jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, ami a végrehajtási lap visszavonásához vezetett. A kár bekövetkezését azonban ezzel elhárítani nem tudta, mert addigra a követelés behajtására tekintettel a kár bekövetkezett. Ebből következően a kártérítési igény érvényesítésének Ptk. 6:548. § (1) bekezdésében meghatározott feltétele fennáll.

A felperes igényét eredetileg az I. rendű alperessel szemben érvényesítette. Az elsőfokú bíróság az alperesek által hivatkozott, a Fővárosi Ítéltábla .../2016/5/II. számú végzésének jogi indokait teljes mértékben osztja. E határozatban kifejtésre került - hivatkozással a Kjt. (1991. évi XLI. törvény) 31/A. § (1) és (6) bekezdésére, a 31/E. § (1) bekezdésére, - hogy a közjegyző működése körében, illetőleg az eljárása során okozott kár megtérítéséért a kárfelelősség minden esetben a közjegyzőt terheli, akkor is, ha közjegyzői iroda tagjaként fejt ki tevékenységét. A közjegyző felel továbbá a közjegyzőhelyettes által okozott kárért is (jelen esetben is a végrehajtási lapot közjegyzőhelyettes bocsátotta ki), ezért a felperesi követelés a II. rendű alperessel szemben érvényesíthető, melyre tekintettel az elsőfokú bíróság az I. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította.

Az a perbeli adatok alapján egyértelmű tény, hogy **I.G.** jogosult követelése tárgyában nem keletkezett jogerős végrehajtható határozat, ezért a követelés végrehajtási eljárásban való behajtásának nem volt alapja, ami mindenképpen a felperes károsodását eredményezte. Amikor a jogosult a végrehajtás elrendelése iránti kérelmet benyújtotta, az eljáró közjegyző az eljárás adatai alapján hivatalból ellenőrizte a közhiteles cégnyilvántartást és erre hivatkozva hívta fel a jogosultat a kötelezett helyes székhelyének megjelölésére. Ezzel a közjegyzőnek egyértelműen észlelnie kellett azt is, hogy ez a székhely mikori hatállyal lett bejegyezve, ezáltal a fizetési meghagyás nem e székhelyre került kibocsátásra. Emellett a fizetési meghagyás kézbesítésének szabályellenességét egyértelműen bizonyítja a fizetési meghagyásos eljárásban 7. sorszám alatt felrögzített végzés, mellyel a közjegyző hivatalból eljárva levonta a nem szabályszerű kézbesítés jogkövetkezményét. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a kirívó jogalkalmazási hiba azzal a mozzanattal, eljárási cselekménnyel következett be, hogy a közjegyző a végrehajtást elrendelte. A rendelkezésre álló adatok alapján a fizetési meghagyás kézbesítése szabálytalanságának észlelése alapján az lett volna a helyes eljárás, ha a kötelezettet értesíti arról, hogy a fizetési meghagyás kézbesítése szabályszerűtlen volt, ezért emiatt a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmet terjeszthet elő. Ezzel egyértelműen elkerülhető lett volna a kár bekövetkezése, mert ha a kötelezett a hivatkozott kérelmet előterjeszti, nyilvánvalóan a végrehajtás elrendelésére nem kerülhetett volna sor. Ehelyett a közjegyző a végrehajtást elrendelte, melynek alapján a végrehajtó a végrehajtást foganatosította. Az elsőfokú bíróság

álláspontja szerint a közjegyzői eljárás hibája azért kirívó, mert miután észlelte a fizetési meghagyás kézbesítésének szabályszerűtlenségét, annak jogkövetkezményét levonva két intézkedést is tett, ennek ellenére rendelkezett a végrehajtás elrendeléséről, ami súlyos jogalkalmazási hiba.

Egyetértett az elsőfokú bíróság azon alperesi érveléssel, miszerint a felperes igényét a jogosulttal szemben is érvényesíthette volna, mert a jogosult végrehajtható követelés hiányában jogalap nélkül gazdagodott, továbbá a Vht. 56. §-ának rendelkezése alapján visszavégrehajtásnak is helye lehetett volna. Mindezek ellenére az eljárás közjegyző kárfelelőssége a kifejtettek alapján önmagában is megállapítható, mert ha nincs a kirívó jogalkalmazási hiba, a végrehajtás eleve meg sem indulhatott volna. A közjegyzővel szembeni igényérvényesítéshez nem szükséges az, hogy a felperes követelését először a jogosulttal szemben érvényesítse, ezért a felperesi követelés időelőttiiségére való alperesi hivatkozás alaptalan.

A Ptk. 6:522. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontja alapján a felperes kára a végrehajtó által beszédett összeg, mint vagyonában beállt értékcsökkenés, melynek megfizetésére a bíróság a kifejtettek alapján a II. rendű alperest kötelezte. A Ptk. 6:532. §-a értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. A kár 2014. szeptember 24-én, a végrehajtó általi beszédéssel bekövetkezett. Ehhez képest a felperes későbbi időpontot jelölt meg a késedelmi kamat kezdő időpontjaként, ezért az elsőfokú bíróság ettől nem térhetett el (Pp. 215. §). A késedelmi kamat fizetésének jogalapja és mértéke a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésén alapul.

A felperes a II. rendű alperessel szemben teljes mértékben pernyertes, míg az I. rendű alperessel szemben pervesztés. Az alperesek jogi képviselőjét ugyanaz az ügyvéd látta el, védekezésük is teljes mértékben ugyanaz volt. Emellett az I. rendű alperessel szemben az elutasítás tisztán formális jogelvi alapú, emiatt az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nincs alap arra, hogy a felperes pernyertessége alapján a részére járó perköltséget pervesztessége elenyésztesse, ezért a lerótt illetékből, a közjegyzői díjból és bruttó ügyvédi munkadíjból álló teljes perköltség megfizetésére a II. rendű alperes köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében, míg az alperesek viselik saját költségüket.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

Az I. rendű alperes kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatva a felperes részére 29.137 forint perköltség megfizetésére kötelezze. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése a Pp. 78. § (1) bekezdésére figyelemmel jogszabálysértő. Az elsőfokú bíróság a keresetet az I. rendű alperessel szemben elutasította, ezért e tekintetben a felperes pervesztés. A felperesnek a II. rendű alperes perbevonásakor lehetősége lett volna a Pp. 64. § (2) bekezdésének alkalmazását kérni vagy az I. rendű alperessel szemben a Pp. 160. § (1) bekezdése alapján a keresettől elállni. Ennek ellenére a felperes a II. rendű alperes perbevonása után az alpereseket egyetemlegesen kérte marasztalni annak megjelölése nélkül, hogy az egyetemlegességet mely jogszabályra alapítja. A felperes az I. rendű alperessel szemben a keresetösségi jog és az egyetemlegesség hiánya miatt téves jogi alapon

érvényesített igényt, ezért a kereset elutasítására tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az I. rendű alperesnek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerinti mértékű, áfával növelt perköltség megfizetésére, attól függetlenül, hogy az alperesek jogi képviselője azonos volt.

A II. rendű alperes elsődleges fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet Pp. 251. § (1) bekezdése alkalmazásával az ítélet rá vonatkozó rendelkezései hatályon kívül helyezésére és vele szemben a per Pp. 157. §-a szerinti megszüntetésére irányult. Másodlagosan a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet oly módon kérte megváltoztatni, hogy az ítélet tábla vele szemben a keresetet utasítsa el és a felperest marasztalja a perköltségben. Amennyiben az ítélet tábla az elsődleges és másodlagos kérelmét nem találta megalapozottnak, a Pp. 252. § (2) bekezdése alkalmazásával az ítéletet helyezze hatályon kívül és utasítsa az elsőfokú bíróságot újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára. Elsődleges fellebbezési kérelmével összefüggésben utalt arra, miszerint azt az oksági folyamatot, melynek eredményeként a felperes bankszámlájáról a 458.859 forintot leemelték, **I.G.** indította el azzal, hogy a felperes nem hatályos székhelyét jelölte meg, amelyért az Fmhtv. 21. § (3) bekezdése szerint maga felel. Ha a jogosult tévesen jogerősített fizetési meghagyás alapján jogalap nélkül jutott azonnali beszédési megbízással az ott írt követeléshez, nem a Vht. rendelkezései az irányadók. A tévesen leemelt összeget rendes peres eljárás keretében a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján lehet visszakövetelni (BDT2000. 117.), mely hivatkozással az elsőfokú bíróság is egyetértett. Ebből következően a felperes kára az **I.G.**-ral fennálló eredeti jogviszony függvénye. A felperes nyilatkozata szerint **I.G.-vel** szemben semmilyen eljárást nem kezdeményezett, ezért követelése időelőtti, melynek következtében a pert a Pp. 130. § (1) bekezdésének f) pontjára figyelemmel a Pp. 157. § a) pontja alapján az elsőfokú bíróságnak meg kellett volna szüntetnie. E körben a II. rendű alperes továbbra is hivatkozik a BH2003. 235. számú eseti döntésre, melyben ugyan a felek közötti anyagi jogi kapcsolat és a tényállás eltérő, az időelőttiségre vonatkozó jogi indokolás azonban analógiaként a perbeli esetre is alkalmazható.

Másodlagos kérelme kapcsán arra hivatkozott, hogy a felperes káraként a vagyonában beállott értékcsökkenés nem állapítható meg mindaddig, amíg az adott összeg vagy annak egy része **I.G.-tól** behajtható vagy az őt egyébként is megillette. A kártérítés dogmatikai szabályaiból eredően ezért kár hiányában a II. rendű alperes kártérítési felelőssége nem áll fenn.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperes jogellenes magatartásaként azt állapította meg, hogy a benyújtott kérelem alapján elrendelte a végrehajtást. A végrehajtás elrendelésének Vht. szerinti feltételei fennálltak, a II. rendű alperes a felperes kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmét határidőben, a jogszabályoknak megfelelő tartalmú döntéssel elbíráltta. Mindezekre tekintettel felróható, jogellenes magatartás terhére nem állapítható meg, ezáltal kártérítési felelőssége egyik konjunktív feltétele hiányában marasztalása megalapozatlan. Amennyiben a felperesnek kára keletkezett volna, az nem az II. rendű alperes fizetési meghagyásos, illetve az azt követő végrehajtási eljárásban kifejtett közhatalmi tevékenységével lehetne összefüggésben.

Azt **I.G.** jogosult okozta az általa benyújtott fizetési meghagyás iránti kérelemmel, melyben téves kézbesítési címet jelölt meg, amiért a már hivatkozott Fmhtv. 21. § (3) bekezdése szerint ő felel. Mindezek mellett a felperest a Ptk. 6:525. § (1) bekezdése alapján kármegelőzési, kárelhárítási és kárenyhítési kötelezettség terhelte, mely vonatkozásában nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, ezért mulasztása terhére róható, melynek következtében a II. rendű alperes marasztalása jogellenes. **I.G.** a jelen perben félként nem vett részt, közte és a felperes között fennállt jogviszonyt az elsőfokú bíróság nem bírálhatta el. Az elsőfokú ítélet helybenhagyása esetén a felperes követelése kártérítés útján a II. rendű alperes által megtérül, azonban semmi sem zárja el a felperest attól, hogy e követelését jogalap nélküli gazdagodás címén **I.G.-vel** szemben érvényesítse, ezáltal vagyoni előnyhöz jusson, ami a Ptk. által is deklaráltan a káronszerzés tilalmába ütközik.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperesek másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Az I. rendű alperes fellebbezésével összefüggésben utalt az elsőfokú bíróság perköltséggel kapcsolatos indokolására. A jelen per egyszerű megítélésű volt, a bíróságnak mindössze jogkérdésben kellett döntenie. Az okirati bizonyítékok becsatolását követően a feleknek bizonyítási indítványa nem volt, ezért az elsőfokú bíróságnak nem kellett hosszadalmas és összetett bizonyítási eljárást lefolytatnia. Jelentősséggel bír továbbá az az elsőfokú ítéletben is kiemelt körülmény, hogy az alperesekkel szemben ugyanazon történeti tényállás alapján azonos jogalaphoz eredően terjesztett elő a felperes követelést. Ezért az alperesek képviselője számára nem jelentett többletterhet az, hogy mindkét alperes képviselőjében eljár. Mindezekre tekintettel az I. rendű alperes fellebbezése megalapozatlan, az általa kifejtettek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatásának nincs helye.

A II. rendű alperes elsődleges fellebbezési kérelme tekintetében a felperes kiemelte, hogy az elsőfokú eljárásban nem kérte a per megszüntetését, ezért azt a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően fellebbezésében már nem kérheti. Az elsőfokú bíróság a kereset időelőttiségét vizsgálta és ezzel kapcsolatban ítéletében megállapította, hogy bár a felperesnek lett volna lehetősége igényét **I.G.-vel** szemben érvényesíteni, ez azonban nem volt kötelezettsége, melyre tekintettel e lehetőség ellenére a II. rendű alperes kárfelelőssége önmagában is megállapítható. Másodlagos fellebbezési kérelme vonatkozásában a II. rendű alperes az elsőfokú eljárásban már előadott nyilatkozatait ismétli meg. Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást az alperesek által sem vitatott okirati bizonyítékokkal alátámasztottan helytállóan állapította meg. Értelmezhetetlen a II. rendű alperesnek a kár hiányára való hivatkozása a Ptk. 6:522. § (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel. Ennek a) pontja értelmében a károsult vagyonában beállott értékcsökkenés kárnak minősül, melynek bekövetkezése nem lehet kétséges, egyébiránt azt az alperesek nem is tették vitássá. Rosszhiszeműen hivatkozik a II. rendű alperes jogellenes magatartása hiányára, amit egyértelműen alátámaszt az, hogy a 2014. augusztus 22-én kelt végrehajtási lapot utóbb visszavonta, mellyel elismerte, hogy annak kiállítása jogellenesen történt. Erre tekintettel tévesen hivatkozott arra, hogy a felperes bekövetkezett kára nem az ő jogellenes magatartásával áll összefüggésben, hanem az **I.G.** által

benyújtott fizetési meghagyás kibocsátása iránti igénnyel. A II. rendű alperes fellebbezésében hivatkozott ugyan a felperes kármegelőzési és kárenyhítési kötelezettségére, ennek körében azonban nem jelölte meg, hogy a kötelezettségeit a felperes hogyan szegte meg. Ennek nyilvánvalóan az az oka, hogy a felperes, miután tudomást szerzett az eljárásról, mindent megtett annak érdekében, hogy a kár bekövetkeztét megelőzze. A II. rendű alperes ugyan a végrehajtási lapot visszavonta, erről azonban nem tájékoztatta haladéktalanul az eljáró végrehajtót (akit a felperes szintén megkeresett), így a végrehajtó a végrehajtási cselekményeket foganatosította és inkasszálta a felperesi számláról az adott összeget. Mindezekből következően a felperes a kár megelőzése érdekében minden tőle elvárható megtett, a kárt azonban a jogellenes alperesi magatartások sorozatának köszönhetően elhárítani már nem tudta. A II. rendű alperes káronszerzésre való hivatkozása feltételezésen alapul.

Az I. rendű alperes fellebbezése alapos, a II. rendű alperes fellebbezése alaptalan.

Felperesi fellebbezés hiányában a elsőfokú ítéletnek az I. rendű alperessel szemben a keresetet elutasító rendelkezése az ítélet nem fellebbezett része, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az alperesek fellebbezésével támadott részében bírálta felül. Az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabályt nem sértett, a döntéshez szükséges bizonyítást lefolytatta, ezért ítélete hatályon kívül helyezését megalapozó ok nem áll fenn.

A kereset részbeni elutasítására tekintettel az I. rendű alperessel szemben a felperes teljes mértékben pervesztés, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabályt sértve mellőzte az I. rendű alperes javára perköltség megítélését. Azon okból, hogy az alperesek képviselőjét ugyanaz a jogi képviselő látta el és az alperesek védekezése is többnyire azonos volt, a pernyertes fél részére perköltség megítélése az eljárásjogi szabályok alapján nem mellőzhető.

Alaptalan a II. rendű alperesnek a per megszüntetése iránti fellebbezési kérelme a követelés időelőttiségére hivatkozással. Az elsődleges és másodlagos kérelmeivel kapcsolatban téves az az érvelése, hogy a felperes kára az **I.G.-vel** fennálló eredeti jogviszony függvénye, ezért a számlájáról tévesen leemelt összeget rendes peres eljárás keretében a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján követelheti vissza a jogosulttól. Erre tekintettel kára mindaddig nem állapítható meg, amíg az adott összeg vagy annak egy része **I.G.-től** behajtható vagy az őt egyébként is megillette, és mivel a felperes nevezett ellen pert nem indított, a II. rendű alperessel szembeni igénye időelőtti, továbbá kár hiányában a II. rendű alperes kártérítési felelőssége nem áll fenn. A Ptk. 6:532. §-a szerint a kártérítés a károsodás bekövetkezésekor nyomban esedékes, melyből következően a kár bekövetkezése és a kártérítés esedékessége időben nem térhet el egymástól, ezért a kártérítési követelés időelőttisége fogalmilag kizárt. A felperes kára - a vagyonában beálló értékcsökkenés - bekövetkezett azzal, hogy a végrehajtó intézkedése alapján bankszámlájáról a 458.859 forintot leemelték. Mindezek mellett, a Ptk. 6:519. §-a alapján az általa okozott kárt a károkozó köteles megtéríteni és nincs olyan jogszabályi rendelkezés, ami

a károkozóval szemben a kártérítési követelés érvényesítését a károkozás folytán gazdagodó harmadik személlyel szembeni igényérvényesítés feltételéhez kötné. A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte a per megszüntetését és bírálta el érdemben a keresetet.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg a II. rendű alperes kártérítési felelősségét és e körben érdemi döntése, valamint indokolása is megalapozott.

Alaptalanul kifogásolta a II. rendű alperes annak megállapítását, hogy a kárt okozó jogellenes magatartása a felperessel szemben a végrehajtás elrendelése volt és téves az a hivatkozása, miszerint a végrehajtás elrendelésének Vht. szerinti feltételei fennálltak. A végrehajtás általános feltételei szerint (Vht. 13. § (1) bekezdés a)-c) pontok) a végrehajtható okiratot akkor lehet kiállítani, ha a végrehajtandó határozat kötelezést (marasztalást) tartalmaz, jogerős vagy előzetesen végrehajtható, és a teljesítési határidő letelt. Az Fmhtv. 51. §-a alapján végrehajtás jogerős fizetési meghagyás alapján rendelhető el, melyre az 52. § (2) bekezdése értelmében a közjegyző jogosult. Kiemeli az ítélet tábla, hogy a perbeli adatok szerint a II. rendű alperes a fizetési meghagyásos eljárásban a 2014. április 19. napján kelt 7. sorszámú végzésével hivatalból megállapította, hogy a kötelezett részére a fizetési meghagyás kézbesítése nem volt szabályszerű, ezért a 6. sorszám alatti, a fizetési meghagyást jogerősítő záradékot hatályon kívül helyezte. Erre tekintettel a végrehajtási ügyben hozott 6. sorszámú, 2014. augusztus 22. napján kelt végzésével, az ellenőrzést elmulasztva úgy rendelte el a végrehajtást, hogy a fizetési meghagyás nem volt jogerős, ami kirívóan súlyos, kártérítési felelősséget megalapozó jogalkalmazói hiba. Az előzőekben kifejtettek szerint, a felperes ebből eredő kára 2014. szeptember 24-én bekövetkezett azzal, hogy a végrehajtó intézkedése alapján bankszámlájáról a megjelölt összeget leemelték. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a II. rendű alperes kártérítési felelősségét és megalapozottan kötelezte őt a kár megtérítésére.

A II. rendű alperes fellebbezésében alaptalanul, csupán általánosságban állította, hogy a felperes a Ptk. 6:525. § (1) bekezdése szerint kármegelőzési, kárelhárítási és kárenyhítési kötelezettsége körében nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, ezért mulasztása terhére róható, ami azt megalapozó konkrétum hiányában értelmezhetetlen. Az ítéletkezési gyakorlat szerint a károsult kárenyhítési kötelezettségével kapcsolatos magatartása károsodása időpontjáig vizsgálható. A felperes előadásából kitűnően, az ellene folyó eljárásról a bankszámlájáról való levonás után értesült, melyből nyilvánvalóan következik, hogy a kármegelőzésre, kárelhárításra és kárenyhítésre lehetősége nem volt.

A kifejtettek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta. Az I. rendű alperessel szembeni pervesztességére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az I. rendű alperes részére az elsőfokú perköltség, a képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíj megfizetésére, egyebekben pedig az ítélet helytálló rendelkezéseit helyben hagyta. A másodfokú eljárásban a felperes az I. rendű alperessel szemben pervesztés, a II. rendű alperessel szemben pernyertes. Erre

tekintettel pervesztességük alapján kötelezte a felperest és a II. rendű alperest az ellenérdekű fél részére a másodfokú perköltség, a képvisellel felmerült ügyvédi munkadíj és a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére. Az első- és másodfokú eljárásra az ügyvédi munkadíjakat a pertárgyérték, illetve fellebbezési érték alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) bekezdése szerint megállapítható mértékben határozta meg, áfával növelten.

Budapest, 2017. november 30.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

. Hegedűs Mária s.k. Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
előadó bíró bíró